

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 120/20
Luksemburg, 1 października 2020 r.

Wyrok w sprawie C-485/18
Groupe Lactalis / Premier ministre i in.

Przepisy prawa Unii harmonizujące obowiązkowe oznaczenie kraju lub miejsca pochodzenia produktów spożywczych, a w szczególności mleka, nie stoją na przeszkodzie przyjęciu przepisów krajowych ustanawiających wymóg podania określonych dodatkowych danych szczegółowych dotyczących pochodzenia

Przyjęcie takich przepisów dotyczących wymogu podania dodatkowych danych jest jednakże możliwe jedynie wtedy, gdy obiektywnie wykazano istnienie udowodnionego związku pewnych cech środka spożywczego z jego pochodzeniem

Spółka Groupe Lactalis wniosła skargę przeciwko Premier ministre (premierowi Francji), ministre de la Justice (ministrowi sprawiedliwości, Francja), ministre de l'Agriculture et de l'Alimentation (ministrowi rolnictwa i żywności, Francja) oraz ministre de l'Économie et des Finances (ministrowi gospodarki i finansów, Francja) o stwierdzenie nieważności dekretu ustanawiającego m.in. obowiązek wskazania krajowego, europejskiego lub pozaeuropejskiego pochodzenia mleka oraz mleka stosowanego jako składnik opakowanych produktów spożywczych. Spółka twierdzi w szczególności, że dekret narusza rozporządzenie w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności¹.

Conseil d'État (rada stanu, Francja) przedstawiła Trybunałowi szereg pytań dotyczących wykładni wspomnianego rozporządzenia.

W pierwszej kolejności sąd krajowy zmierza do ustalenia w istocie, czy wspomniane rozporządzenie dopuszcza przyjmowanie przez państwa członkowskie przepisów ustanawiających wymóg podania określonych dodatkowych danych szczegółowych dotyczących pochodzenia mleka oraz mleka stosowanego jako składnik.

W kwestii tej Trybunał stwierdził, że **rozporządzenie nr 1169/2011 harmonizuje w szczególny sposób kwestię obowiązkowego oznaczenia kraju lub miejsca pochodzenia środków spożywczych innych niż niektóre kategorie mięsa, a więc mleka oraz mleka stosowanego jako składnik, w przypadku gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby wprowadzać w błąd konsumentów.**

Trybunał zauważył jednak, że **harmonizacja ta nie stoi na przeszkodzie przyjęciu przez państwa członkowskie przepisów ustanawiających wymóg podania określonych dodatkowych danych szczegółowych dotyczących pochodzenia**, pod warunkiem spełnienia wymogów ustanowionych w rozporządzeniu nr 1169/2011: po pierwsze podanie tychże danych musi być uzasadnione przynajmniej jednym z powodów związanych z: ochroną zdrowia publicznego, ochroną konsumentów, zapobieganiem nadużyciom, ochroną praw własności przemysłowej i handlowej, oznaczeń pochodzenia, zarejestrowanych nazw pochodzenia oraz zapobieganiem nieuczciwej konkurencji; po drugie przyjęcie tych przepisów jest możliwe jedynie wówczas, gdy istnieje udowodniony związek określonych cech żywności z jej pochodzeniem;

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylające dyrektywę Komisji 87/250/EWG, dyrektywę Rady 90/496/EWG, dyrektywę Komisji 1999/10/WE, dyrektywę 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 608/2004, Dz.U. 2011, L 304, s. 18.

państwa członkowskie muszą również przedstawić dowody świadczące o tym, że większość konsumentów przywiązuje znaczną wagę do takich informacji.

W drugiej kolejności, w odniesieniu do owych wymogów, Trybunał uściślił, że wymogi te należy zbadać kolejno. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy istnieje udowodniony związek między określonymi cechami środka spożywczego a jego pochodzeniem. Następnie, jeśli istnienie takiego związku zostanie ustalone, należy dodatkowo zbadać, czy większość konsumentów przywiązuje znaczną wagę do tej informacji. W konsekwencji ocena istnienia udowodnionego związku nie może opierać się jedynie na elementach subiektywnych, związanych ze znaczeniem powiązania, jakie większość konsumentów może dostrzegać między określonymi cechami środka spożywczego a jego pochodzeniem.

W końcu, w trzeciej kolejności, w odniesieniu do pojęcia „cech” produktów spożywczych Trybunał zauważył, że pojęcie to odsyła wyłącznie do cech odróżniających posiadające je środki spożywcze od podobnych środków, które – ze względu na inne pochodzenie – ich nie posiadają. Nie chodzi jednak o cechy takie jak wytrzymałość środka spożywczego na transport i ryzyko pogorszenia jego stanu podczas przewozu, które to cechy nie mogą w związku z tym odgrywać roli w ramach oceny istnienia ewentualnego „udowodnionego związku określonych cech środka spożywczego z jego pochodzeniem”, ani w ramach badania dopuszczalności ustanowienia wymogu podania pochodzenia tychże produktów spożywczych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793